

Schriftlezing: 1 Kronieken 29:1-20

Tekst: 1 Kronieken 29:9-20

Ps. 65:1,2,6 (aanvangslied)

Ps. 145:1,3,4 (na schriftlezing)

Lied: Danken doen we samen (melodie Lb. 432)

Ps. 67:1,2,3 (na geloofsbelijdenis)

Lb. 350:1,2,3,4 (voor gebed)

Gez. 141:1,2,3 (slotzang)

Gehouden te: Baflo, 02-11-11 (19.30 u.)

Thema: Danken doen we samen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

1. Sparen

Hebben jullie gespaard voor de collecte van vanavond voor de Voedselbank? Of voor de rugzakactie van Dorcas, waar 'De Wierde' ook aan mee doet. Dat is een actie voor kinderen in Oost-Europa en Azië, die niet naar school mogen, omdat ze geen schoolspulletjes hebben.

Hebben jullie gespaard voor vanavond? De meesten van jullie niet, vermoed ik. Je hebt even op het lijstje gekeken van schoolspullen, die in de rugzak passen. Of je hebt een paar boodschappen gedaan voor de voedselbank. Of iets gehaald uit je voorraadkast. Uiteraard heb je daarbij gelet op de houdbaarheidsdatum.

Niks mis mee! Verder heb je misschien gekeken: Wat zit er nog in mijn portemonnee? Of u bent nog even naar de geldautomaat geweest. Want je wilt ook niet volstaan met een eurootje. Je hebt bewust een x-bedrag meegenomen, hoger dan wat je normaal in de collecte doet in een gewone dienst. Opnieuw, dat is te waarderen. Maar heb je ook op je motivatie gelet?

En toch, ik denk niet dat je hiervoor echt gespaard hebt sinds de vorige dankdag of biddag.

Hebben jullie nog een echte spaarpot, jongens en meisjes? Of spaar je ook al door middel van internetbankieren?

Waar spaar je voor? Voor iets moois, iets duurs. Een eigen laptop misschien wel of, als je wat ouder bent, voor een brommer of voor rijlessen. In elk geval voor iets dat je graag wilt hebben. Iets waar je hart naar uitgaat, om een bijbelse uitdrukking te gebruiken.

Trouwens, voor hoeveel dingen sparen we nog echt? Gaan we niet heel gemakkelijk naar de bank om te lenen of naar een andere financiële instelling om een krediet op te nemen?

2. Davids spaaractie

Koning David heeft jarenlang gespaard voor het huis van God, dat hij zielsgraag wilde bouwen. Maar hij mocht het niet van God de HEER. God zei door de profeet

Natan tot hem: 'Ik zal voor jou een huis bouwen. Ik zal je een zoon geven als je opvolger. Jij, David hebt teveel oorlogen gevoerd. Jij bent een vechtkoning geweest. Je zoon wordt een vredevorst. Die mag voor mijn naam een huis een huis bouwen.' (U kunt het allemaal lezen in 2 Samuël 7 en 1 Kronieken 17.)

David reageert dan niet met: "Nou ja, dan niet. Of: bekijk het dan maar, HEER." Of nog een andere teleurgestelde of afwijzende reactie.

Nee, zijn hele leven en zijn hele koningschap lang bleef zijn hart uitgaan naar het bouwen van een huis voor God. Hij bleef er zijn hele regeerperiode mee bezig. Hij maakte plannen. Een bouwtekening en een bestek. Hij trof vele voorbereidingen en... hij spaarde. Hij spaarde ontzettend veel. Samen met zijn volk.

Wat heeft David dan allemaal gespaard en opzij gelegd voor de nieuwe tempel van de HEER?

We hebben het gelezen. Grote hoeveelheden goud, zilver, koper, ijzer, edelstenen, mozaïeksteentjes en andere kostbare stenen. En bovenop alles wat David als koning heeft gespaard en bijeengebracht stelt hij ook nog eens zijn hele persoonlijke vermogen aan goud en zilver ter beschikking voor de tempel van zijn God. (vs. 3-5) David somt het op in de vergadering van de verzamelde Israëlieten. Dat lijkt ons een beetje 'ego'. Op de manier van: 'Kijk eens hoe goed ik ben.' En we denken misschien: "Een beetje bescheidener kan ook wel, David."

Maar David heeft gespaard met zijn hart. De tempel van zijn God gaat hem ter harte en dat wil hij aan de mensen overbrengen en laten zien. Hij wil een voorbeeld geven en op die manier zijn mensen ook royaal maken in het geven voor Gods huis. Hij vraagt de mensen:

"Wie van u stelt zich vandaag in dienst van de HEER door een vrijwillige gave te schenken?" (vs. 5^b)

En de mensen die daar in die vergadering bijeen zijn – vooral allerlei leiders van het volk – zeggen allemaal: "Ja, ik stel me in dienst van de HEER en geef een vrijwillige gave." Ze zeggen het niet alleen; ze doen er ook naar.

Het wordt een supercollecte. Omgerekend: 170.084 kilo goud, 340.000 kilo zilver, 610.000 kilo brons, 3.400.000 kilo ijzer. ¹

Best veel, vind je niet?

En, wat het mooie is, de mensen gaven het niet met een zuur gezicht en ook niet als een bijna vergeten sluitpost op hun begroting. Integendeel, zo lezen we.

"Het volk bracht zijn gaven met vreugde, want men was van ganser harte bereid een bijdrage te schenken voor de HEER. Ook koning David was zeer verheugd." (vs. 9)

Dat is zo mooi en zo bijzonder aan dit verhaal. De mensen geven met een blij en vrolijk hart. Want ze hebben de HEER lief en ze hebben daarom alles over voor de nieuwe tempel van de HEER, die David wil gaan bouwen.

De mensen zijn blij. Koning David is heel blij. En God de HEER is ook heel blij. Hij heeft zulke gelovige, royale mensen lief: Israëlieten in het Oude Testament en christenen in het Nieuwe Testament.

---

¹ Eye-opener – Een supercollecte bij 1 Kron. 29:7 in de Jongerenbijbel.

Dat schrijft de apostel Paulus later aan de christelijke gemeente van Korinte, als het gaat over de collecte voor de arme gemeente in Judea en Jeruzalem.

"Laat ieder zoveel geven als hij zelf besloten heeft, zonder tegenzin of dwang, want God heeft lief wie blijmoedig geeft." (2 Kor. 9:7)

Kunt u blijmoedig geven? Of zijn we slordig en nonchalant in ons geefpatroon voor de kerk en voor goede doelen?

Als dat zo zou zijn, houdt God de HEER u de vraag voor: "Hoe ziet het dan met uw hart voor mij en mijn dienst?"

3. Van God en voor God

Waarom waardeert de HEER dat 'geven met het hart' zo?

Omdat je daarmee laat zien, dat je in alles op Hem gericht bent. Omdat je dan beseft en gelooft, dat je het allemaal van God zelf gekregen hebt. En dat je het daarom vrolijk weer aan Hem kunt en wilt terug geven.

Dat zegt David in zijn lofgebed tot de HEER ten aanhoren van de hele gemeenschap. Hij begint niet bij zichzelf en bij zijn volk. "O, wat zijn wij toch goed!" Hij zoekt niet eigen eer, maar de eer van God.

De grootheid en de majesteit van God, daar gaat het David om.

"Geprezen bent u, HEER, God van onze voorvader Israël, voor altijd en eeuwig. U, HEER, bent groots en machtig, vol luister, roem en majesteit. Alles in de hemel en op aarde behoort u toe, HEER, u bezit het koningschap en de heerschappij." (vs. 10,11)

Hij begint zijn loflied met het uitvoerig en uitbundig prijzen van God. Want God is de Schepper van hemel en aarde. God de HEER is ook de eigenaar van hemel en aarde. "Alles behoort aan U toe, HEER," houdt David aan de verzamelde gemeente voor. "Het komt allemaal bij u vandaan. Het ligt allemaal in uw handen."

Denk maar eens weer aan al dat goud en zilver, en al die edelstenen en bouwmaterialen, die David en zijn mensen hebben gespaard voor de bouw van de tempel.

Het was helemaal niet van David. Het was helemaal niet van die leiders van het volk. Het was helemaal niet van de gewone mensen van Israël. Het is allemaal ván God en dus is het allemaal vóór God.

Je kunt het dus ook vrij en vrolijk en met een blij hart weer aan de HEER terug geven. Dat is toch geen moeite, als je hart voor de HEER is. Als je hart en leven van en voor God zijn, dan ook je goud en je zilver. Je geld en je bezittingen.

Jouw geld? Nee, Gods geld, dat jij in bruikleen hebt gekregen om het te gebruiken tot Gods eer, om God en je naaste mee te dienen.

Heel duidelijk zegt David het:

"Alles is van u afkomstig, en wat wij u schenken komt uit uw hand." (vs. 14^b)

Als jij iets aan God geeft – voor een goed doel, de bouw van de tempel bv. of voor de kerk; of voor de Voedselbank of Dorcas – dan is dat eerst uit Gods hand naar jou toegekomen.

Je kunt er een heen en weer beweging in zien: uit Gods hand in jouw hand en dan vervolgens weer terug: uit jouw hand in Gods hand. En wat zit daar tussen: jouw hart verbonden aan het hart van God.

'HEER, God in de hemel, alles behoort u toe.' Dat geloof, dat besef is een geweldige reden om God uitbundig en gezamenlijk te loven.

Wat is het volk van God gezegend met een koning als David, die zijn volk voorgaat in het prijzen van de HEER! Gods gemeente kan geen betere voorgangers krijgen dan leiders die haar voorgaan in de lof op Gods grote naam.

Misschien doen wij dat wel veel te weinig of mogelijk zonder hart en zonder vreugde, als we kijken naar onze eigen sores als christenen en als kerken. Of dacht u van niet?

4. Bescheiden vreemdelingen

Tegenover de eeuwig te prijzen majesteit van God stelt David de zwakheid en kleinheid van zichzelf en van zijn volk. Niet om supervroom te doen of overdreven bescheiden.

Maar tegenover de grote God past het de mens om klein te zijn en eigen zwakheid te erkennen. En je er vervolgens over te verwonderen, dat je door de Heilige Geest in staat bent om God lief te hebben en met je hart aan God terug te geven wat hij jou eerst geschonken heeft.

"Wat ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zijn gebleken zoveel kostbaarheden af te staan? .....

Net als al onze voorouders zijn wij slechts vreemdelingen die als gasten bij u verblijven, ons bestaan op aarde is als een schaduw, zonder enige zekerheid." (vs. 14,15)

Moet je even nagaan: David is op het toppunt van zijn macht. Hij heeft al zijn vijanden mogen overwinnen. God heeft hem geweldig gezegend daarin. De invloedssfeer van David en Israël zijn op zijn grootst. Israël heeft onder koning David een tamelijk leidende rol gekregen in de regio. Het is een regionale grootmacht geworden. En een steenrijk land in onze ogen. Wat een goud, wat een zilver is er beschikbaar voor de tempel van de HEER! Ongelooflijk!

En toch: wij zijn slechts vreemdelingen die als gasten bij u, de HEER, verblijven.

Schaduw is nuttig en aangenaam in een warm land als Israël. Maar het is ook zo weer weg, een schaduw die verglijdt. Zo is ons bestaan op aarde zonder zekerheid, zonder garantie. 'In het verleden behaalde rendementen bieden geen garantie voor de toekomst.'

We blijven vreemdelingen, over hoeveel rijkdom en macht we ook kunnen beschikken. Vreemdelingen, gasten bij God. Mensen met vreemd geld, en vreemd goud. Vreemd, dat is: niet van hen zelf. Geleend is het, in bruikleen gekregen van God, de enige eigenaar van alles in hemel en op aarde.

Dat mag en moet onze houding ook bepalen. Wij zijn geen eigenaars, maar rentmeesters in dienst van de grote God.

Dankbare gebruikers zijn we wel. Als het goed is. Even dankbaar en blij als David en de Israëlieten op hun dankdag.

"HEER, onze God, al deze rijkdom die we bijeengebracht hebben om voor u een tempel te bouwen voor uw heilige naam, komt uit uw hand en aan u dragen wij die op." (vs. 16)

Heer, wat wij vanavond hebben meegebracht voor de Voedselbank, voor Dorcas of nog andere doelen, dat komt ook uit uw hand en we dragen het u op door het aan deze instellingen te geven. Voor onze naasten, mensen die ook in uw wereld leven, die met minder genoegen moeten nemen dan wij in onze welvaart.

5. Danken met je hart

Sparen met je hart; geven met je hart; loven met je hart; danken met je hart. Daar gaat het David om in zijn lofgebed voor de HEER.

In de laatste verzen komt dat ook heel duidelijk tot uiting. In deze laatste verzen wordt het loven van God ook meer een bidden tot God. David bidt voor zijn volk en ook voor zijn zoon Salomo, dat hun hart altijd op de HEER gericht mag zijn, zoals het hart van het volk op dat moment, op die bijzondere dankdag op de HEER gericht is. Wat een wonder, als je er goed over nadenkt. Een geweldig cadeau van God de Heilige Geest is het. Niet meer en niet minder.

Heel mooi vind ik de vrijmoedige bede van David in vers 18:

"HEER, God van onze voorouders Abraham, Isaäk en Israël, koester dit blijk van de gezindheid van uw volk voor altijd en laat hun hart op u gericht zijn."

Zo'n vrijmoedige vraag aan God kan in die setting van lof en dank. David vraagt aan God of hij dit moment met dit hartelijke gulle gebaar van Israël in zijn hart wil bewaren. Als iets heel kostbaars, dat je na aan je hart legt. En wat je in je hart mee draagt voor altijd.

Dit moment van toewijding, laat God het nooit vergeten, maar zorgvuldig bewaren, zoals een moeder haar kind koestert of een bruidegom zijn bruid.

En voor Salomo bidt David om volle toewijzing en hartelijke inzet om het grote werk van de bouw van de tempel ter hand te nemen en – onder Gods zegen – te klaren.

En dan mag het feest losbreken. Dan mag het dak eraf gaan in het loven van de HEER. Koning David geeft zelf daarvoor het sein en de opdracht.

"Daarna droeg David de gemeenschap op de HEER, hun God, te loven." (vs. 20^a)

Dat is nu echt nog eens een koninklijke opdracht aan de gemeente: de HEER, uw God loven.

Die opdracht krijgt u vanavond ook, gemeente, van David. Van God de Heilige Geest zelf. U allemaal en u allen samen.

Immers, danken doe je samen. Met alle kinderen, met heel de gemeenschap, met heel Gods volk, met alle heiligen. En het liefst met alle mensen.

En de mensen luisteren.

"Heel de gemeenschap loofde de HEER, de God van hun voorouders, en knielde neer en boog diep voorover voor de HEER en voor de koning." (vs. 20^b)

De mensen danken in volle overgave. Ze buigen zich neer en maken zich klein voor de HEER. Want hij is groot en heerlijk.

"U, HEER, bent groots en machtig, vol luister, roem en majesteit."

God danken doen we samen!

Amen

Danken doen we samen

*Bij David is veel dankbaarheid.
Hij blijft op God vertrouwen.
En nu wil hij, heel toegewijd
voor God een tempel bouwen.*

*Dank God de Heer,
geef Hem de eer.
God danken doen we samen.
Ja, halleluja! Amen.*

*Maar David krijgt een bouwverbod.
Wél mag hij vast gaan sparen.
Hij vraagt, om voor het huis van God
veel dingen te bewaren.*

*Dank God de Heer,
geef Hem de eer.
God danken doen we samen.
Ja, halleluja! Amen.*

*Nu geven alle mensen blij
wat ze van God ontvingen.
Daar hoort dan ook een feestlied bij
en samen gaan ze zingen:*

*Dank God de Heer,
geef Hem de eer.
God danken doen we samen.
Ja, halleluja! Amen.*

melodie: Gez. 432 (LvdK): Wat God doet dat is welgedaan
tekst: Roel Bartels